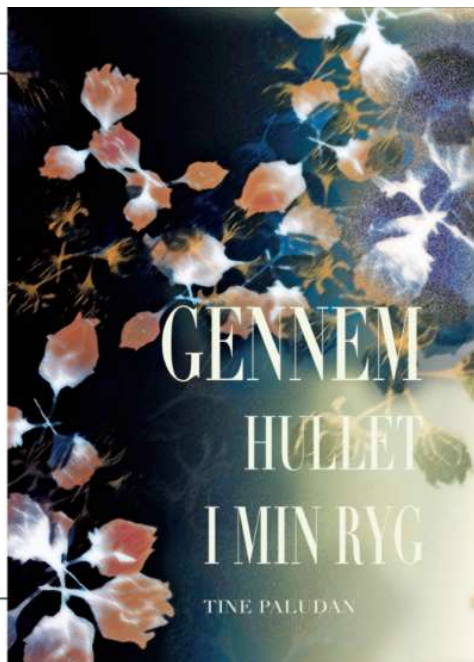

Mageløs metonymi og nomadisk længsel

af Jacob Eskildsen | sep 29, 2023 | Anmeldelser, Lyrik | 0 Kommentarer

På alkymistisk vis blander Tine Paludan sprog og form med en til tider dadaistisk inspiration, der giver hendes anden udgivelse *Gennem hullet i min ryg* antydninger af noget drilsk og særdeles legende, der dog fremstår aldeles udforskende og elegant granskende.

Sprog og form går op i en højere enhed i Tine Paludans digtudgivelse, der landede i det lyriske landskab forrige sommer. Med denne udgivelse viser hun, at hun ikke kun behersker sprogets evindelige og labyrintiske merbetydninger, men også eminent benytter sig af digterformen som en sideløbende udtryksflade. Der er her tale om et gennemført favntag med digtekunsten, og den europæiske digtertradition finder fornyet energi under Paludans pen.

Gennem hullet i min ryg er velbevandret i tematikker og emner, der alle peger mod en generel vanskelighed i at finde sig til rette som kvinde og som et hyperfeminint væsen, men det er ikke nødvendigvis en konfliktfyldt læsning. Der er at gøre med et jeg, der ønsker at forstå sig selv i relation til andre og til sig selv; et potentielt spørgende jeg, der befinder sig velvidende blandt de vægelsindedes evige humørsyge, der, forstærket i en reference til det følelseseksplorative teaterdrama *Cat on a Hot Tin Roof*, forsøger at finde fodfæste i et til tider brandvarmt emne:

Jeg er jeg er

et frit tankeeksperiment
i frit fald på et varmt bliktag
mellem epoker
med hver sin tyngdekraft

er det ikke til at sige
om man svæver

eller

Hvor man letsindigt kan forfalde til en forfladigende læsning af jegets indre monolog som udtryk for en identitetskrise, breder Paludan værdidommens palette ud og skildrer et lyrisk jeg velvidende midt i en nomadisk anlagt længsel. Gennem et forrygende metalyrisk håndelag påpeger hun den evige udfordring i at nuancere det hyperbolske og begrænsende menneskeblæk, og beskriver på kyndig vis den udeblivende forløsning. Med et eminent brug af billedsprog, der følger os gennem digtene, får vi et indblik i en tumultarisk og stormfuld tankeverden, der fører os på grund:

jeg har viklet mig selv i havfugleskrig

sirenekaldt tidevandet med isblå blink

sendt papirbåde ud

mellem bissende

hangarskibe

nu er jeg sandet

Redefinering af at læse digte

Digtene bevæger sig formfuldendt og balancerende let i et legende poetisk univers, hvor læseren uden tvivl vil finde sig udfordret af meningsdannelser og en til tider intern dialog med sig selv. Men det står tydeligt ganske tidligt i værket, at giver man sig lov til nysgerrigt at lade sine øjne og sit sind vandre med og mellem linjerne, opstår der en forførelseslignende læseoplevelse, der efterlader mig med en fornemmelse af et brud med kvindetroper.

Og det kan ikke understreges nok gange, at det er absolut ment med de mest positive superlativer, der eksisterer i den officielle og uofficielle ordbog, når jeg skriver om vanskeligheden ved et gå til værket. Udfordringen opstår i de mange indtryk, der alle forstærker helhedsindtrykket.

Gennem hullet i min ryg åbenbarer sig langsomt som en granskende, men moden udgivelse, der slentrer rundt i litterære og filmiske referencer og troper. Med digterens første udgivelse – *Skyskraber* – i baghovedet, vidner dette værk om en digter, der sprogligt og tematisk fortsat begiver sig ud på nye græsgange. Dette i en mageløs dialog med sig selv, som evigt metaforisk skibbruden, sandet til, udmattet og fastlåst i egne og andres idéer om kvinder og feminitet.

Info

Tine Paludan: Gennem hullet i min ryg

2022

113 sider

Forlaget Mellemting

Facebook

Twitter

Mail

Kategorier

Anmeldelser (20)

Artikler (39)

artikler (1)

Biografi (6)

Faglitteratur (9)

Fotobog (2)

Grafisk novelle (7)

Ikke kategoriseret (1)

Interview (11)

Litterær begivenhed (1)

Lyrik (118)

Mixed media (40)

Modsporsliv (1)